

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Març 2016

ELS CARAMELS BOJOS

Inici: Fragment de *Les bruixes* de Roald Dahl
(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 4tB Escola Salvador Espriu, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Adelina Francés)

Desenllaç: Alumnes 3r Escola Estel, Molins de Rei
(Tutor: Albert Ferré Neri)

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu Baix Llobregat 1
Sant Feliu de Llobregat - Molins de Rei - El Papiol

La porta es va obrir i aleshores vaig veure tota una colla de peus i sabates que...

... corrien per un passadís cap a un punt fix, la sortida d'emergència.

Eren els meus companys, un grup de nens i nenes amb els monitors que participàvem en unes colònies on fèiem tallers de màgia.

La porta d'emergència es va obrir i tots precipitadament, i jo espantada pel soroll també, vam córrer cap a un bosc de pins, que hi havia al final de l'esplanada.

Vam veure que la segona planta on hi havia la sala de pràctiques de màgia, s'estava cremat. El foc era de colors brillants i sortien disparats uns caramels, que per uns semblaven grans i pels altres petits. Tota la colla ens vam protegir sota els arbres perquè ens queien al cap i ens estaven fent uns nyanyos enormes.

D'entre les flames va aparèixer el gran mag Eduard, el més malèfic del país, i a qui no li agradava tenir competència; odiava els aprenents de mags.

Tenia la pell i el vestit de colors brillants com les llaminadures. Era el resultat de la combinació de part de les pocions que havia fet caure la Joana, la nostra companya que és trapella i maldestra, quan estava netejant els pots i plats de l'última classe pràctica.

La Joana des de la porta cridava:

- **No, no mengeu caramels!**

**No, no tenen poders màgics,
uns són bons i els altres dolents....
No mengeu els de colors!!**

Mengeu els negres i blancs...

Ningú escoltava els seus crits, nens i monitors amb els ulls com taronges miràvem l'espectacle i ens estàvem cruspint els caramels.

Els nens i monitors vam començar a levitar, uns lentament es movien entre els arbres, els altres volàvem sense control, xocaven contra els arbres, la casa,.... Eren com titelles.

Jo morta de por em movia sense control i cridava:

- **Joana! Joana! Ajuda.**

La nostra companya ...

... Joana ens va voler ajudar perquè, tot i ser una mica trapella, tenia molt bon cor i sabia que ella era la culpable de que aquells caramels fossin màgics.

Però quan va voler ajudar i va tocar una persona, ella també va començar a volar descontrolada.

El mag Eduard va començar a riure's de tots els nens que volaven i a donar caramels de colors a tots als que encara no n'havien menjat.

Aleshores, al Roc, que sempre pensava molt, se li va acudir que si tots tocaven alhora al mag Eduard, marxaria volant fins a la Lluna.

I això van fer.

De cop i volta l'Eduard va sortir volant cap al cel, cridant:

- ***Tornaré! Us tornaré a fer volar!***

Després, quan la Joana ja volava amb més control, va aconseguir agafar els caramels blancs i negres, que contrarestaven els efectes dels altres caramels, i els va repartir entre tots els nens i nenes que volaven.

Tots vam començar a caure poc a poc al terra, on vam començar a tornar a la normalitat.

Vam començar a netejar i recollir, sense deixar a la Joana tocar les pocions.

Després vam fer una festa per celebrar que ja havíem tornat a la normalitat.
A la festa ens vam menjar els caramels blancs i negres que quedaven pel pica-pica.

FI